

Радкинъ татко на война.

Мрачно, облачно бѣше врѣмето цѣла седмица. На и студено бѣше. Всѣки бързаше да се прибере въ къщи. И дѣца не се виждаха да играятъ изъ улицитѣ.

Но днесъ е вече ясно небето. Есенното слънце слабо nagrѣва мократа земя. Следъ обѣдъ то напече по-силно, като че не е есень, а пролѣтъ топла.

На широката поляна прѣдъ Радкини се събраха много дѣца. Ето ги, тѣ пакъ играятъ на войници. Надошли сѫ тамъ още много, малки и голѣми; гледатъ ги и радватъ имъ се.

Радка само не е тамъ. Седи тя прѣдъ тѣхната порта, опрѣна до оградата и тѣжно, нажалено гледа, какъ играятъ и се радватъ другитѣ дѣца.

Но едно врѣме я съгледа нейната другарка Недка. Тя веднага напустна игрището и тичешкомъ дойде при своята приятелка.

— Какво ти е Радке? Защо си плакала? Почна да я разпитва Недка и сестрински я хвана за рѣцѣтъ. Радка се разплака, неутѣшно.

Кажи ми, кажи ми, приятелко моя! повтаряше Недка, а Радка хълцаше задавена отъ сълзи и съ мъжа едва можа да каже:

— Татко, сестричке, татко е убитъ!

— Ахъ, истина ли е Радке? Коѣ ви каза? Нима ти си вече безъ татко? — И Недка запригрѣща, замилува своята дружка, но не можа съ нищо да я утѣши. Двѣтъ дѣца заплакаха съ гласъ. Чу ги Радкината майка и излѣзе та ги прибора въ къщи. Прибра